

LBRIS

We know
books

CITEȘTE-MI, MAMI...

POVEȘTI DE NOAPȚE BUNĂ

Ilustrații de Sara Torretta

Traducere din engleză de Adrian Ciubotaru

Cuprins

6

Mica Sirenă

10

Cartea Junglei

14

Fetița cu chibrituri

18

Muzicanții din Bremen

22

Grăiasa Zăpezii

26

Minunatul Vrăjitor din Oz

30

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici

34

Frumoasa și Bestia

Cuprins

38

Alice în Țara Minunilor

42

Lampa lui Aladin

46

Cele douăsprezece prințese

50

Pinocchio

54

Peter Pan

58

Prințul Spiriduș

62

Calul năzdrăvan

Mica Sirenă

Basm de Hans Christian Andersen

La fundul unei mări adânci, într-un palat uriaș făcut din aur și înconjurat din toate părțile de corali, pești multicolori și plante de apă luxuriante, trăia o sirenă neasemuit de frumoasă. Ea avea părul foarte lung, ochii albaștri, o inimă bună și un vis pe care nu-l împărtășise nimănui: să cunoască lumea oamenilor. În ziua în care împlinise cincisprezece ani, tatăl ei, care era regele mării, i-a dat voie să părăsească palatul și să se ridice la suprafața apei. De îndată ce și-a ițit capul din valuri, Mica Sirenă a zărit o corabie mare în față. Măcinată de curiozitate, ea a înotat până la unul dintre hublouri și, aruncând o privire înăuntru, a văzut un prinț tânăr și foarte

atrăgător. Prințul era atât de frumos, încât sirena s-a îndrăgostit de el de la prima vedere.

În scurt timp, cerul s-a acoperit cu nori gri și a izbucnit o furtună îngrozitoare. Vasul, la bordul căruia se afla prințul, a fost aruncat de valurile uriașe pe stânci și s-a scufundat în câteva minute. Întregul echipaj s-a dus la fund împreună cu corabia, cu excepția prințului, care căzuse din primele clipe în apă și își pierduse cunoștința. Mica Sirenă

a înotat iute spre el și l-a dus la mal, bătând din răsputeri din coadă. Apoi, de teamă că ar putea fi văzută de cineva pe țărm, s-a întors îndată în apele mării. Taman la țănc, căci pe plajă și-au făcut apariția niște fetișcane. Una dintre ele, o domnișoară în straie elegante, l-a observat pe prinț, care era încă inconștient, și a strigat către prietenele sale: „Plecați iute după ajutor!”

Trezit de vocea ei, tânărul și-a venit în fire și a zâmbit, văzând-o pe fata aceea drăguță pe care o credea salvatoarea lui.

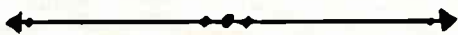
Între timp, Mica Sirenă s-a întors în palatul ei din adâncul oceanului, gândindu-se întruna la frumosul prinț: era mereu tristă și nimic n-o putea înveseli. Dorea să-l vadă din nou, dar nu știa cum: ea avea coadă și nu putea ieși pe uscat ca să pornească în căutarea lui! Mica Sirenă a întors situația pe toate fețele, apoi a hotărât: „Voi merge la vrăjitoarea mării și voi ruga-o să mă prefacă într-un om ca toți oamenii!”

Vicleana vrăjitoare a primit s-o ajute, dar a vrut, drept răsplată, glasul frumos al sirenei. Sirena s-a învoit. Apoi, vrăjitoarea i-a dat o licoare

Cartea Junglei

După un roman de Rudyard Kipling

Cândva, tare demult, un lup și o lupoaică au găsit un coș în care gângurea un prunc abandonat de părinții lui în junglă. Mișcați de plânsetele bebelușului, cele două animale au hotărât să-l ducă în vizuina lor și să-l crească împreună cu ceilalți pui. „Nu mai plânge, vom avea noi grijă de tine! Țar numele tău va fi, de azi înainte, Mowgli!” a zis lupul.

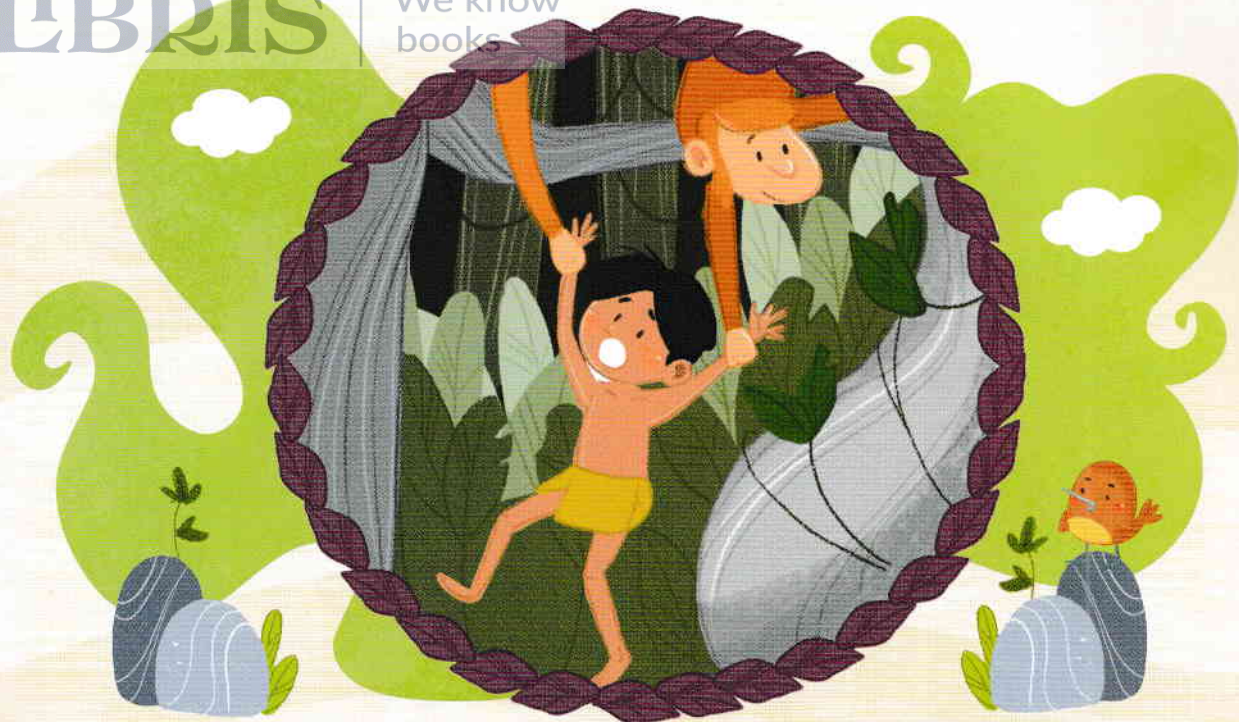

Țimpul a trecut cu repeziciune și copilul a devenit puternic și sănătos în noua lui familie. Și se purta ca un adevărat pui de lup: urla, alerga în patru labe, vâna și chiar își scărpină capul cu piciorul. Cu toate acestea, era în continuare o ființă umană și jungla rămânea pentru el un loc plin de primejdii

și de capcane. Din fericire, avea prieteni alături, pe care se putea bizui întotdeauna, precum înțeleapta panteră Bagheera și nostimul urs Baloo.

Într-o zi, pădurea a fost cutremurată de un răget îngrozitor: Shere Khan, tigrul cel crud, s-a întors! Toate jivinele se temeau de el și știau cât de tare

îi urăște acesta pe oameni. Așa că, într-o noapte, căpetenia lupilor și-a adunat haita și a spus: „Fraților, îl cunoaștem foarte bine pe Shere Khan. Când va auzi că am adăpostit un pui de om, va veni aici ca să ne omoare și pe noi, și pe Mowgli. Nimeni nu va fi cruțat. Îmi pare rău s-o spun, dar nu avem altă soluție: copilul trebuie să plece!” „Vom avea noi grijă de Mowgli! s-au auzit vocea Bagheerei și a lui Baloo. Îl vom duce în satul oamenilor, așa va fi mai bine pentru toată lumea!”

Dar băiatului nu i-a plăcut deloc planul acesta. „Nu mă voi duce niciodată acolo!” a strigat el, fugind și ascunzându-se după copaci. În timp ce se cățara pe ramul unui arbore înalt, o ceată de maimuțe afurisite l-au răpit și l-au dus spre ruinele Orașului Pierdut. Ajunși acolo, Mowgli a dat cu ochii de Louie, regele urangutanilor, care stătea pe tronul său de piatră. „Știu că nu vrei să părăsești jungla. Dacă îmi faci un mic serviciu, te voi ajuta

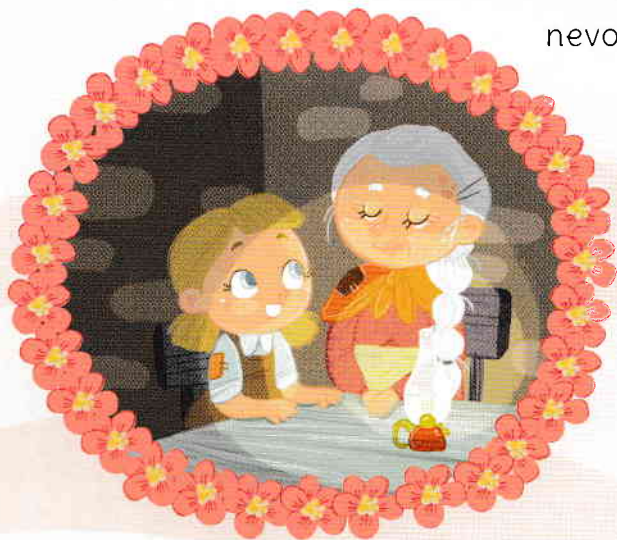
Fetița cu chibrituri

Basm de Hans Christian Andersen

A fost odată ca niciodată o fetiță cuminte și bună la suflet, care era atât de săracă, încât se nevoia să vândă chibrituri în stradă ca să câștige o pâine. „Nici nu te gânde să te întorci acasă până nu vinzi cel puțin trei cutii de chibrituri!” o avertiza în fiecare zi tatăl său. Bărbatul nu era rău din fire, dar, din nefericire, nu a avut cine să-l învețe să fie bun și iubitor. Fetița era foarte tristă, deoarece își pierduse mama când era încă un copil, iar cu puțin timp înainte de asta, îi murise și bunica, pe care o iubea foarte mult. Bătrâna o făcea întotdeauna să zâmbească, o îmbrățișa când era abătută sau când ea avea nevoie de o îmbrățișare, și niciodată n-o lăsa singură.

În căsuța lor modestă, ele aveau un ungher secret, o cămăruță strâmtă unde ardea o lampă mică și unde bunica îi povestea fetiței multe istorii captivante. Fetița își petrecuse cele mai frumoase clipe din viață anume în acea odăiță, unde se simțea în deplină siguranță,

dar acum, când bunica nu mai era alături, a rămas singură cu tatăl ei și nu mai era nimeni pe lumea asta care să aibă cu adevărat grijă de ea. Era seara din ajunul Anului Nou. Ningeă întruna și era un ger de crăpau pietrele, dar fetița încă hoinărea pe străzi: nu vânduse în acea zi nici măcar o cutie de chibrituri, de aceea trebuia să rămână afară, pe ger, și să caute un cumpărător.

„Chibrituri! Cine are nevoie de chibrituri?” încerca ea să strige cu vocea ei plăpândă, dar toți trecătorii erau grăbiți și nici nu se uitau în direcția ei. La un moment dat, pe lângă fetiță a trecut în viteză o trăsură și, încercând să se ferească din calea ei, copila s-a împiedicat și și-a pierdut ambii saboți. Nemaigăsindu-i în zăpadă, a fost nevoită să meargă mai departe

desculță, oprindu-se din când în când lângă ferestrele scaldate-n lumină.

Din stradă, putea să vadă pomii de Crăciun frumos împodobiți, copii distrându-se cu noile lor jucării și familii care sărbătoreau sosirea noului an în jurul unor mese încărcate cu bucate.

Dintr-o dată, prea obosită și degerată ca să mai poată înainta, fetița s-a ghemuit într-un colț de stradă mai ferit de viscol, a scos un chibrit și l-a aprins, în speranța că va putea, astfel, să-și încălzească piciorușele înghețate. Brus, în fața ei a apărut o sobă mare și încinsă. Era o